

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Αρχίζω να φοβούμαι ότι μάς περιμένουν νέα περιπέτεια. Τα μαρτύριά μας δεν έτελειώσαν ίσως ακόμη. Και ελπίε ο Θεός να μάς λυπηθή και να μάς συνδράμει σ’ αυτή την δεινή περίστασι...

‘Ότι κρύβεται κάποιο μυστήριο στο θάνατο της Λουκίας δεν υπάρχει αμφιβολία. ‘Απέθανε από εξάντληση, αυτό το γνωρίζω καλά. Το αίμα έχανετο μυστηριωδώς από το σώμα της. Τι έγινε ο δίκος και πώς έχανετο;

Τι κεντήματα ήταν εκείνα του λαμού της; Και πώς εξηφανίσθησαν έτσι έξοχα όταν έψυχορραγούσε; Τα σκέπτομαι όλα αυτά και κινδυνεύω να τρελ αθώ!...

‘Ο Αρθούρος, ά αρχώ αθρνον διά το πατρικό του σπίτι, όπου τον καλεί έκτακτος άνάγκη. Θα γυλίη δικω άμέσως.

‘Ο Βάν ‘Ελισγι ά έλαβε να εξετάσει μόνος του όλας τας σημειώσεις και τας επιστολάς της άτυχής, Λουκίας.

— Δεν πρέπει, μου ελε, να ένοηση κανείς πως άπέθανεν ή άτυχή; νέα.

Εύρηκε γράμματα πολλάς επιστολάς εις το συρτάρι του γραφείου της νέας και ένα μισοτελειωμένο ημερολόγιο. Τα έδεσεν εις ένα πακέτακι και μου ελε:

— Πρέπει να λάβω γνώση όλων αυτών. Αθριο θα ζητήσω πρώ; τουτου την άδειαν του ‘Αρθούρου.

Ποίν πάνε κατόπιν για ύπνο παράσασε στον νεκρικό θάλαμο που εύρισκετο ο νεκρός της Λουκίας. ‘Η άτυχής νέα ήταν εξαπλωμένη σ ό φρετρό της, και καταστόλιστη μ’ ώραια, εθωδιστά λευκά λουλούδια. Λευκόν ύφασμα έσκέπαζε το πρόσωπό της. ‘Όταν ο Βάν ‘Ελισγι τό ετραβήξε μιá κραυγή έκπληξως μ υ έξέφυγε:

— Θεέ μου!

‘Όλη ή έμορφιά και ή δροσερότης της Λουκίας ελεν άπλωθεί και πόλιν στο πρόσωπό της. ‘Η φθορά του θανάτου δεν διακρίνετο. Μόνον πρώ της παραδόξου άσθενείας της ήτο τσσον ώραία.

‘Ο Βάν ‘Ελισγι την κυττούσεν επίσης σκεπτικός. Δεν μπόρετα να κριτήτω τα δάκρυα. ‘Ενόμιζα πως ελεξα ζαναζωντανέψη.

‘Εξίφια ο καθηγητής έγύρισε και μου ελε:

— Μείνε εδώ έω; όπου να γυρίσω.

Και έξήλθεν. ‘Όταν έγύρισε κρατούσε πάλιν στα χέρια του αρκετά από τα γνωστά εκείνα βότανα, τα όποια έτοποθετούεν στο λαμό και στο κρεββάτι της Λουκίας όταν ήτο άρρωστη. Τα έσκόρπισε πιντού γύρω της μέσα στο φρετρό μου αλλά τα άλλα άνηθ. Κατόπιν έξερχέμασε από το λαμό το ένα χρυσόν σταυρόν, τον έτοποθέτησεν επί των χερίλων της νεκρά; και την έσκέπασεν εκ νέου.

Δέν τον ρώτησα γιατί τα έκαμνε όλα αυτά. Περιμένα να εξηγηθή μόνος του.

‘Όταν έπήγα στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ και ένω γδυνούουν, άκουσα να χτυπούν έλαφρά στην πόρτα. ‘Ηταν ο Βάν ‘Ελισγι. Μπήκε και χωρίς προλόγου; μου ελε:

— Πρέπει να μου φέρης αθριο από την κλινική σου μερικές κοπίδες από αυτέ; της νεκροψίας.

— Θα κάνουμε νεκροψία; τον ρώτησα.

— Ναι και όχι. Θα κάνω νεκροψίαν, αλλά όχι όπω; την φαντάζεσαι σύ. Θα σου εξήγησω άμέσως, αλλά πρόσζε, προς Θεού, μη σου φύγη λέξι. ‘Ό άπο; όψη; την κεφαλή; της Λουκίας και θ’ άπο; σπάσω την καρδίαν της!

— Κόρνε καθηγητά!

— Πώς; Τρέμεις; Σύ, ό όποιος είσαι από του; άριστους χειροούγγους; ‘Ό; το έκαμνα αυτό άπόψε, αλλά δεν θέλω ν’ άντιληφθή ή ‘Αρθούρος τίποτε. Αθριο όταν θα φύγη θα έχωμεν καιρόν γι’ αυτό.

— Γιατί να τό κάμωμεν αυτό όμω; Προς ποίον όφελος;

‘Ο Βάν ‘Ελισγι μ’ εκύταζε θλιβερά, έβαλε τό χέρι του στον όμο μου και μου ελε:

— Φίλε μου Σουαρό. ‘Εχεις δικήν να μιλή; έτσι. Δεν σ’ άδικώ; ‘Όταν όμω; μάθης του; λόγου; διά του; όλοτον; κάμω; ότι κάμω; όταν σου εξήγησω τα πάντα θα με δικαιώσης. Πίντοσε ελε; την πλην έμπιστοσύνην σ’ έμένα. ‘Εμπιστέψου με και τώρα. Το βέβαιον ελε; ότι αι άνέργιαί μου ελε; κάπως παράδοξοι. Και όμω; τό κάθε τι

που πρώτω ελε; άπαράτητον. ‘Ουμάσαι; ‘Απγορευσα στον Αρθούρο να φιλήση την Λουκίαν όταν έψυχορραγούσε. Και του τό επέτρεψα όταν έπρεπε. Αυτή ή ίδια δεν μ’ εύχάριστησε γι’ αυτό; ‘Ουμήσου το. Δεν μ’ έβαλε να της δοκισθώ ότι να της άποδώσω την ειρήνην μετά θάνατον; Κι’ έγώ της; δοκίσηκα και θα τηρήσω τό λογο; μου; Πόστωσε λοιπόν σε μένα. Γίνε σύμμαχό; μου στη δύσκολη αυτή περίστασι. ‘Ο άγών; μας θα ελε; δεινό;, αλλά θα νική;ουμε. ‘Ο Θεός; δεν θα μ; έγκαταλείψη.

‘Εοιάτσησε γιά μια στιγμή κι’ έπειτα συνέχισα:

— Φίλε μου Σουαρό, τρωμερά; ήμέραι; πρόδετα; να έλθουν.

‘Α; ελμεθα; ενωμένοι; και ή; έχωμεν; έμπιστοσύνην; ό ένω; στον άλλο;...

Τι λόγια; του αυτά; με συνεκίνησαν. Του έδωκα; τό χέρι; μου και του; ύποχέθηκα; να τον βοηθήσω, σ’ ότι δήποτε; κι αν έκαμνε. Μ’ εύχάριστησε και έφυγε.

Τό πρώ; έτοιμάωμεν; άκόμη; όταν ήλθε; και με ζήτησε; ή Βάν ‘Ελισγι. ‘Εστάθησε; πλάι; στο κρεββάτι; μου και μου ελε; με θλιμένη; φωνή.

— Μη φέρεις; τις κοπίδες; γιά; την νεκροψία. Δεν θα γίνη.

— Γιατί; ρώτησα; γεμάτος; περιέργεια.

— Γιατί; ελε; πολυ; άργη; ή πολυ; έννοως; άκόμη. Κύτωζε; εδώ! Και μου έδειξε; τον μικρόν; χρυσόν; σταυρόν, τον όποιον; ελε; τοποθετήση; την περασμένη; νύχτα; επάνω; στα χείλη; της Λουκίας.

— Τόν; σταυρό; αυτό; προσέθεσε; τον έλεψαν; τη νύχτα.

— Τόν; έλεψαν; I Πώς; άφου; τον; έχει; στα; χέρια; σας;

— Τόν; έχω; γιατί; τον; πήρα; πίσω; από; ‘Ε; κ; ε; ι; ν; ο; ν; που; τον; έλεψε;. ‘Ο; Διάβολος; μ; τα; διαδώ;ει. Αυστηρία; του; όμω;.

‘Εφυγε; κατόπιν; και με; εφησε; βυθισμένον; σε; χίλιες; δυό; σέψεις;. Τι; έσημαιταν; άραγε; όλα; αυτά; τα; μυστήρια; ‘Αρχισα; να; ύποπτεύομαι; κάτι, αλλά; ήταν; τόσο; τρωμερό;, ώστε; δεν; τολμού;σα; να; τό; πιστέψω.

‘Ο; ‘Αρθούρος; έφίλησε; τό; πρώ; την; νεκράν; μνηστήν; του; χύοντα; άφωνα; δάκρυα; και; άνεχώρησε;. ‘Ημεις; άσχοληθήκαμε; έν; τω; μεταξύ; με; τα; της; κηδείας;.

Κατά; τας; 5; τό; άπόγευμα; ή; ‘Αρθούρος; έκαμήλθεν;. ‘Ο; δυστυχής; νέος; ήταν; τρωμερά; καταβεβλημένος;. Αί; θλίψεις; τών; τελευταίων; ήμερών; τον; ελε;χον; συντρέψι;. Πρώ; έμένα; έφερόσε; πάντοτε; φιλικώ;

‘Επίσης; ήτο; εις; άκρον; φιλόφρον; και; πρώ; τον; Βάν; ‘Ελισγι;. ‘Εν; τούτοις; εις; τό; βαθος; έφαινετο; μνησικακών; έναντίον; του;. Ελε; παρεξηγήσει; φαίνεται; και; αυτός; την; άλλο;στον; και; μυστηριώδη; σνάιν; του; καθηγητού; κατά; την; άσθενειαν; και; τον; θάνατον; της; μνηστή; του;.

— Πάρε; τον; ‘Αρθούρον,; μου; ελε;πεν; ή; Βάν; ‘Ελισγι;, άνέβασέ; τον; εις; τον; νεκρικόν; θάλαμον; να; ιδή; την; νεκράν;. ‘Ισως; έπίθυμει; να; προσευχηθή; πλησίον; της;.

Παρελίβη; πράγματι; τον; νέον; και; άνεβήκαμεν; επάνω;. ‘Ετοιμαζόμην; να; φύγω; και; να; τον; άφήσω; μόνον,; όταν; με; άπαξεν; έξαφνα; από; τό; χέρι; και; μου; ελε;:

— Κύτωζε; I; Κύτωζε; έκει;!

Τόν; ελε; καταπλήξει; και; αυτόν; τό; άλλο;στον; και; άνεξηγήτον; νεκρικόν; κάλλος; της; Λουκίας; και; ή; μεταθανάτιος; δροσερότης; της;. ‘Ηταν; πραγματικώ; σαν; να; ελε; ζωντανέψη; I; ‘Ενόμιζες; πως; θα; έσηκώνετο; και; θα; μιλούσε; I;...

‘Ο; ‘Αρθούρος; έτρεψε;. ‘Εγώ; άρχισα; να; έχω; διαταγμούς;. ‘Ηταν; νεκρή; πράγματι; ; Τήν; Ύια; έζώτησι; μου; έκαμε; και; ή; ‘Αρθούρος;, ή; όποιος; ήταν; κατασυχνημένος;.

— Σουαρό;, πές; μου;, ελε; αληθινά; νεκρή; ;

Τόν; έβερβίωσα; ότι; δυστυχώς; ήτο; πλέον; νεκρά; και; συγχρόως; του; εξήγησα; ότι; συχνά; συμβαίνει; μετά; τον; θάνατον; τα; πρόσωπα; μερικόν; νεκρών; ν’ άποκοτύν; μιá; έξαιρετική; απαλότητα; και; νευρική; άμορφία;, όταν; προπίντων; προηγεταί; του; θανάτου; μικρά; και; όξεία; άσθενεία;. ‘Η; βεβαίως; μου; αυτή; φαίνεται; ότι; έσκόρπισε; τας; ύποψιας; του; ‘Αρθούρου;, ή; όποιος; άφου; γονάτισε; δίπλα; στη; νεκρική; κλίνη; και; κοίταζε; επί; ώρα; με; άγάπη; την; προσφιλή; του; νεκρά;, έση-

Κατελαμβάντο; από; άγρίας; μανίας;.

φίλημα στο μέτωπο.

Τὸν ἄφησα τότε μέσα στὴν κάμαρα καὶ πήγα καὶ βρήκα τὸν Βάν "Ελισγγὶ στὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσα ὅτι ὁ ἀποκαιριτισμὸς ἔγινε. "Αμέσως ὁ Βάν "Ελισγγὶ πήγε στὸ μαγειρεῖο δπου περιμεναν οἱ νεκροῦπτες καὶ τοὺς εἶπε νὰ ἐτοιμαθοῦν νὰ σκεπάσουν τὸ φέρετρό. "Όταν ξαναῤῥθε μέσα τοῦ εἶπα σχετικῶς μὲ τὴν ἐρώτησι πού μου ἀπητήθη ὁ "Αρθούρος καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Δὲ μὲ ἐκπλήττει ἡ ἐρώτησίς του. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἀμφέβαλα.

Δευτῆραςμε ὅλοι μαζί καὶ εἶδα ὅτι ὁ δυστυχισμένος "Αρθούρος προσπιπθόσε νὰ συγκρατῆ ὅσο μποροῦσε τὴ βαθεῖα θλίψη του. "Ό Βάν "Ελισγγὶ ἔμεινε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δελπνοῦ σιωπηλός. "Όταν ὁμως ἀνάψαμε τὰ τσιγάρα μας, εἶπε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν "Αρθούρο :

— "Αρθούρε— ἂν καὶ κατὰ τὰ "Αγγλικά ἔθιμα θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς πῶ μιλώρδον—ἀλλὰ συνείδησα νὰ σᾶς ἀγαπῶ, ναι, ἀκριβὸ μου παιδί, ὡς "Αρθούρο...

"Ό "Αρθούρος ἐπῆρε κ' ἐσφιξε μὲ θερμότητα τὸ χέρι τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πέστε με ὅπως θέλετε. "Ελπίζω ὅτι θὰ μπορῶ πάντοτε νὰ ἔχω τὸν τίτλο τοῦ φίλου σας. Καὶ ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ βρῶ λέξεις νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλοσύνη σας πρὸς τὴν δυστυχισμένη μου Λουκία.

— Ἐπαυσε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησε :

— Γνωρίζω ὅτι αὐτὴ κατάλαβε τὴν καλοσύνη σας καλλίτερα ἀπὸ μένα καὶ ἂν ἐφάνηκα κάπως ἀπότομος ἢ ἀγενής πρὸς σᾶς κατὰ τὶς τελευταῖες τῆς στιγμῆς πρέπει νὰ μὲ συχωρέσετε.

"Ό Βάν "Ελισγγὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ σοβαρὴ εὐμένεια :

— Ξέρω, ὅτι ἦταν δύσκολο γιὰ σᾶς νὰ πιστεῦσετε ἐκεῖνα πού σᾶς εἶπα, γιὰτι γιὰ νὰ πιστεῖτε κανεὶς σὲ μιὰ βία πρέπει νὰ καταλαβαῖν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι κι' ἀκόμα δὲ μὲ πιστεύετε, ἐπειδὴ δὲν ξέρετε περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ μπορεῖ νὰ ἔλθουν καὶ ἄλλες περιστάσεις πού θὰ σᾶς παρακαλέσω, θὰ σᾶς βιάσω σκεδὸν νὰ κάνετε καὶ καὶ δὲ θὰ μὲ πιστέψετε. "Αλλὰ θὰ ἔρθῃ ὥρα πού ἡ ἐμπιστοσύνη σας σὲ μένα θὰ ἐπανεῤῥθῃ ὁλόκληρος, καὶ τότε θὰ μ' ἐννοήτε, σὰ νὰ βλέπετε φῶς. Τότε θὰ μ' εὐλογήσετε γιὰ ὅσα ἔκανα πρὸς χάριν σας, πρὸς χάριν ἄλλων καὶ πρὸς χάριν τῆς θγατητῆς σας στὴν ὁποία ὀρκιστήκα νὰ σᾶς προστατεύσω.

— Μάλιστα, δόκτωρ, εἶπε ὁ "Αρθούρος. Θὰ σᾶς πιστέψω ὁπωσδήποτε. Ξέρω ὅτι ἔχετε εὐγενεὴ καρδιά καὶ εἰσθε φίλος τοῦ Σοῦιδῶ καθὼς καὶ τῆς ἀγαπημένης μου νεκρᾶς. Νὰ κάνετε ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ.

"Ό καθηγητῆς ἔβησε δύο φορές καὶ εἶπε :

— Μπορῶ νὰ σᾶς φωτίσω τώρα καὶ τι :

— Εὐχαριστῶς.

— Ξέρετε ὅτι ἡ κυρία Οὐδέστερνα σᾶς ἄφησε ὅλη τῆς τῆς περιουσία;

— "Όχι, δὲν τὸ ἤξευρα αὐτό. "Η δυστυχὴ ἀγαπητῆ μου κυρία!

— Καὶ τώρα, ἀφοῦ εἶπε ὅλα δικὰ σας, μπορεῖτε νὰ τὰ διαδώσετε ὅπως θέλετε. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδεία νὰ διαβάσω ὅλα τὰ χειρόγραφα καὶ τὰς ἐπιστολάς τῆς Λουκίας. Πιστέψατέ με ὅτι δὲν τὸ κάνω αὐτὸ ἀπὸ μιὰ ματαῖα περιέργεια. Τὸ ζητῶ αὐτὸ γιὰτι ἔχω σοβαροὺς λόγους. "Αν ἡ Λουκία ἔξουσε θὰ σᾶς τὸ βεβαίωσω. Θέλω νὰ μάθω ὄρισμένα πράγματα καὶ κατόπιν θὰ σᾶς τὰς ἀποδώσω ἀσφαλῶς. Πιστεύετε σὲ μένα κ' ἔχετε ἐμπιστοσύνην γιὰ ὅτι κάμνω

— "Ημπορεῖτε νὰ κάμετε ὅτι θέλετε, ὅτι πρέπει, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἐγκαρδιότητα ὁ "Αρθούρος. Δὲν θὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ ἐξηγηθῆτε σχετικῶς πρὶν τὸ ἀποφασίσετε μόνο; σας.

"Ό Βάν "Ελισγγὶ ἐσηκώθη ὀρθῶς καὶ εἶπε μὲ ἐπίσημον τόνον :

— "Έχετε δίκαιον νὰ μὴ ἐπιμένετε καὶ νὰ μὴ βιάζεσθε νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ. Πικρῶν καὶ πόνοι μᾶς περιμένουν. "Αγωνῶν καὶ ἀγωνία καὶ πένθος. Θὰ εἶμεθα ὁμως ἐνωμένοι καὶ θὰ νικήσωμεν.

Τὴν νύκτα αὐτὴν ἐκοιμήθηκα ἐπὶ ἐνὸς καναπέ. "Ημουν πολὺ λυπημένος. "Ό ἐπιμελητῆς τοῦ φρενοκομείου μοῦ ἔγραψε πῶς ὁ Ρένφιλδ εἶχε τρομερῶς ἐξάψει ταῖς τελευταῖες ἡμέρας καὶ καταλαμβάνετο ἀπὸ μανίαν ἀπερίγραπτον. "Ηθέλε νὰ σπάσῃ τὰς σιδεράς κηκλίδας τοῦ παραθύρου τοῦ διυδροῦ, πού βλέπει πρὸς τὸ πλαγιὸν ἐρημικὸν οἴκημα καὶ νὰ πηδήσῃ ἔξω. "Εφώναζε λόγια ἀκατάληπτα καὶ τρομερά.

Τὴν ἴδια αὐτὴ νύκτα ὁ καθηγητῆς δὲν κοιμήθηκα καθόλου. Περιτολοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ παραφύλαγε κοντὰ στὴ Λουκία μέσα στὸν νεκρικὸν θάλαμο. "Όλα αὐτὰ ἀρχίζουν νὰ μοῦ διαφωτίζουν ταῖς ὑποψίες μου. "Υπάρχει ἀσφαλῶς κάποιος τρομερός, ὄρατος ἐχθρός, ὁ ὁποῖος μᾶς καταδιώκει. Ποῖος ὁμως; Καὶ διατί ;

("Ακολουθεῖ)

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μὴ μὲ προσμένεις πιά νάρθῶ στὸ βουερὸ ἀρογιάλι,
Τὴν ἀμμουδιά νὰ πάρουμε, νὰ φτάσουμε ὡς τὸ μῶλο
Στὴν καταχνιά τῆς θάλασσας καὶ τὴν ἀνεμοζάλη,
Σὰ ροδოსύγνεφο σκορπᾶ, σβῆνει τὸ εἶναι μου ὄλο.

Κάποια φωτιά ὄνειρεύομαι γιὰ τὸ σθηστό μας τζάκι,
Ν' ἀστράφτει μὲς στὴ σκοτεινιά τῆς σάλλας τῆς κλεισμένης,
Νὰ κρούει τὸ παραθύρι μᾶς ὁ ἀέρας, τὸ νεράκι,
Κ' ἐσὺ βουβὰ κι ἀμίλητα στὸ πλάι μου νὰ μένεις.

Νὰ λὲς σ' αὐτὴ του τῆ σιωπῆ ὅσα ποτὲ δὲν εἶπες,
Στὶς ἀνοιξιὰτικες ἀνγές, στὰ θερινὰ τὰ βράδια
Ν' ἀνιστορᾶς σὴν σιγαλιά χαρὲς μαζί καὶ λόπες,
Πλόθους, παλμοῦς, ὄνεϊρατα, φιλιῖ, ἀγκολιὲς καὶ χάρδια.

Κ' ἔτσι στὴν κρύα τῆ σιγαλιά, τῆς νύχτας τοῦ Γενάρη,
Ν' ἀγγίζουμε μὲς στὸν δεικνὸ μιὰ ἀνοιξὴ περασμένη,
Τὰ ρόδα τ' "Απριλιὰτικα πού πιά μᾶς τᾶχουν πάρεϊ
"Η Μοῖρα μας κ' οἱ ξένοι.

Μῆτσος Παπανικολάου

ΔΕΝΤΡΑ ΜΟΥ, ΔΕΝΤΡΑ ΞΕΦΥΛΛΑ...

Δέντρα μου, δέντρα ξέφυλλα στὴ νύχτα τοῦ Δεκεῤῥου,
στὴ σκοτεινὴ, βαθιά δειροσοτυχία,
μαζὺ πηγαίνουμε, μαζὺ καὶ ἡ μέρα θὰ μᾶς εὐρῃ,
ὡ ἐρημικά, θλιμμένα μου στοιχεῖα.

Αὔριο, μεθαῤῥιο σύντροφο θὰ μ' ἔχετε καὶ φίλο,
τὰ μυστικὰ σας θέλω νὰ μοῦ πῆτε,
μὰ ὅταν, ἀργότερα, φανῆ τὸ πρῶτο νέο σας φύλλο,
θὰ πάω μακριά, τὸ φῶς γιὰ νὰ χαρῆτε.

Κι' ἀφοῦ ταιριάζει, ὡ δέντρα μου, νὰ μένω ἀπ' ὅλα πῶσο
τὰ θαλερά καὶ τὰ εὐθῦμα στὴν πλόση,
ἐγὼ λιγότερο γιὰυτὸ δὲ θὰ σᾶς ἀγαπίσω
ὅταν θὰ μ' ἔχετε κ' ἐσεῖς ἀκόμα προσπεράσει.

Κ. Γ. Καρυωτάκης

ΕΠΙΟΥΔΕΣ

I

Αὐτὴν πού πέρασε κ' ἐδιάβῃ
τὰ μάτια μου ἀκολουθοῦν σὰ σκλάβοι,
πού πάει, καὶ πάει, καὶ σκοτεινιάζει
κι' ἀπ' τὴν ἀχλύ δὲν παραλλάζει...

Κι' ὁ δρόμος, πού ἔχει νὰ περάσῃ,
μοιάζει μακρὸς καὶ δίχως στάσι,
γιὰτι κ' ἡ θάλασσα, ὅδε βγαίνει,
μὲ τὴν ὁμίχλη εἶνε σμιγμένη!

κ' ἡ πολιτεία καὶ τὸ λιμάνι
κ' ἡ σκοτεινὴ καρπιά πού βγαίνει,
μέσα ἀπ' τῆς πάχνης τῆς δαντελλά,
μοιάζει θαιμητὴν ἀκουαρέλλα.

Αὐτὴν πού πέρασε κ' ἐδιάβῃ
τὰ μάτια μου ἀκολουθοῦν σὰ σκλάβοι.
— μαβὺ ἀνοιχτὸ σὲ φόντο γκριζοῦ,
τ' ἄβρο τῆς σκίτσου ξεχωρίζω

"Αφοῦν ἡ ἡμέρα πάει νὰ σβῆσῃ
δίχως ν' ἄσ-ράψῃ, ἢ νὰ φουρήσῃ.
Μὰ "στὴν καρδιά μου, ὅσο νυχτῶνει,
βρέχει καὶ βρέχει καὶ δὲ σάνει.

Μὰ "στὴν καρδιά μου δὲ ζητοῦνε
ποτέ; νὰ πᾶν κοιμηθῶνε
πόθοι κ' ἐλπίδες πού ἔχω θάψει,
φραντάσματα πού τᾶχῶ κλάψαι.

Μὰ "στὴς ψυχῆς μου τὴν ἀνία
σαλεύει μιὰ ἀτονὴ ἄρμονία :
σημαίνει ἢ "Ανάμνησι, σημαίνει
νὰ συναχτοῦν οἱ Πεθαμμένοι...

— Μαβὺ ἀνοιχτὸ σὲ φόντο γκριζοῦ,
τὸ ἄβρο τῆς σκίτσου ξεχωρίζω ;
καπνὸς παρόμοιος, πού σαλεύει,
"στὸν ἄδειον ὄρανο χωνεύει...

Γέλλος "Αγρας

